

Kako nam bijase u Trnovcima 2010

I ovogodisnji susret Markica i prijatelja je započeo, trajao i protekao u najboljim superlativima. Gotovo da je i u jacem vokabularu nemoguće pronaci sve pozitivne pridjeve koji bi vjerno preslikalu svu raskos dobrog raspolozenja, susretoljubivosti, i vedrine duha kojima smo bili obdareni proteklih dana u nasim dragim Trnovcima.

Vec je poslijepodneveni suncani petak obasjao prve dosljake, a oni su vec po obicaju jos sa Sitluka zraknuli dobropoznato i drago sela pod obroncima brda Kriza. Bilo je lijepo kao i uvijek kada zrelo zapadno Sunce zarumeni ljupki zaravnjeni brezuljak a selo vidljivo podignuto pod sami vrh brda zablista svom svojom ljepotom polozenja, rasporedom i simetrijom rasutih obiteljskih kuca, naznacenim gornjim i donjim a posebno sredisnjim dijelom sela, prosutim vockama sto poput zelenog djerdana daju posebnu incicu pitomnosti umjetnicki dorasloj idili...

Zasto ne vec sa ovoga mjesta svaki put pustiti i jednu vjesto skrivenu bistricu? Onu koja ujedno umije nostalgijom pretovarenu dusu, pozdravi susret sa dragim krajolikom ali i najavi vrhunac nadolazeće veselosti. Samo selo u tim predvecernjim satima svaki put zavrijedi pogleda, jer je svaki put, u svako vrijeme dana i godisnjeg doba drugacije. Drugacije su boje, jacina svejtlosti, okus plavetnila u pozadini, drugaciji su oblaci ako dolaze odozgor odnekud sa Ravan Planine, ili od nekud tamo iz beskrajne Margete, drugacija je gustoca i ostrina zraka, drugacija je prozracnost.

Dolaskom gore, navratili smo prvo do groblja u Brezama, odnosno do kapele u izgradnji. Jos sa Bijelog Polja bila je prepoznatljiva, -istina, samo dobrom poznavatelju konfiguracije. Bila je vec ozidana do konacne visine, i vijenci su vec bili izliveni. Trenutno se radilo na pripremi ploce nad trijemom. U narednim danima, nakon ovog javljanja, detaljno cemo i o njenoj gradnji, sadasnjoj i buducjoj.

Kad se vec smracilo i nakon obilaska gradilista i price sa majstorom i pomocnicima mu, ja i Mirko smo se spustili do tetkine kuće. Veliki i mali ljudi zenskog spola; Jela, Inola i Jaga otisli su vec ranije. Kod tetke smo zatekli samu nju, -tetu Lelu, kako je svi zovu, i njenu odanu drugaricu, nasu prijatnu komsinicu Zijadu. Nedugo za tim banuli su Daca, Baron, Jaga-Katarina i Pavo.

Dok smo veselo cevrljali o svemu i svacemu, usputno smo pravili listu sutrasnjih potreptina. A vec sutra bili smo u Kaknju i nabavljali sve potrebno. Vec od samog jutra obasipalo nas je dobro raspolozenje. Kupovali smo, vozicali se kroz punu carsiju i pricali viceve. Najjaci mi je ovog ljeta dolazio iz Bjelovara; Pita jedan decko drugog, vidjevsi mu na ruci ovu aktuelnu naruklicu sa slikama svetaca, -Sto ce to njemu kad on i nije bas neki vjernik? Veli ovaj: -Kad ne znam sta cu o`sovat, podsjetim se.

Kratko nakon naseg povratka, stigli su Novica, Maric i Finka na nedugo za njima Miro, Luca i Ana. U medjuvremenu su dosli Andjelko i tetak Ivica a Palti i njegova familija je vec bila tu. Ljubica i Ilija Jozic i Ruza i Ivo isto tako. Tijekom dana kratko su navratili Bozo i Vlado Augustinovi, poslije je stig`o i Alen Belin direktno iz Dubrovnika.

Dan je stalno mijenjao lica i naličja, već je jednom i padalo i činilo se da bi moglo ponovo. Pozdravljali smo se, grlili, pričali, salili i polako pripremali prostoriju, vatru i krov nad njom, i jelo. Poceo se okretati razanj, case, počele su se zavoditi pjesme, zapocinjalo je vrijeme narocito dobrog raspoloženja.

I sad je to već sigurno, svake godine nanovo se uvjerim da se na ovom mjestu bolje i diše i spava i jede, da je ciliji duh, da je raspoloženje samo od sebe na vrhuncu, da se zdravlje popravi, umanje se bolovi, pozitivnije je razmišljanje, punija je duša. I što je najvažnije -okružen si dragim ljudima.

Pjesma, sale, smijeh i rafinese potrajase cijeli dan. Mirka smo proglasili za glavnog vraga tog dana, -brinuo se oko dvije vatre, kadio se u njihovim dimovima i slag`o provale; „Jos da mi je kakvih gresnika... vidio bi skika i jauka, majke ti Isukrstove“ –dodade kad je sazn`o za svoju novu rolu. Potraja sve to jos do padanja mraka, a onda se svi smjestismo u prostoriju, za zajednickom trpezom , sa zajednickom pjesmom, salama i smijehom. Cijelog dana se, medju ostalim, vrtila i tema izlaska na Poljice. Bilo je dosta kandidata, i svi su manje-vise imali razlicitu predstavu izlaska gore. U neko doba noci banu i Vijeko i Bozana sa djecom. Temu smo jos dublje intezivirali, davali prijedloge, provizorno se i dogovorili. No jedno je bilo sigurno, -u deset ujutro se startuje.

Ostasmo tu jos dugo u noc, da bi se u neko doba polako počeli osipati. Prvo ovi malo dalji a onda i domaca ekipa polako krenu na pocinak. Baron i ja ostasmo zadnji. Bili smo planirani kod tece Andjela na konak al Baron rece da ima dvije vreće za spavanje te se zavalismo na sijenu u prepunoj garazi.

Do devet ujutro već smo svi bili na jucerasnjem rancu. Neki mamurni, neki malo umorni al svi dobro raspoloženi i jutarnje svjezi. Zijada nam je već ujutro ispekla ukusnu pogacu koju smo planirali ponijet na put. Doruckovalo se, pila se kava, uklanjala se jucerasnja pomagala a negdje deset minuta prije deset formirase se tri ekipe poklonika izlaska. Baron sa Pavom i Maricem, terencem gore preko Varesa, Planinice i Peruna pa sve do starog kucista. Miro, Mirko i Novica su već danima prije htjeli tradicionalno, kao prije, okolo, pjesice starim putem preko Dolova, Vrhova, Opeka pa na Krajcice i dalje preko Lijesnice i Kruskovca. Vijeko, ja i Josip smo izabrali trecu verziju; - preko Kamenica pa preko Lucica i dalje preko Blata i Ostrog Vrha do Krajcica dzipom, dalje pjesice.

Tako i napravismo. Na Krajcica se susretosmo sa starim znancima, starim domacinima ovog sela. Srdacno se ispozdravljismo i ispricismo sa njima te nastavismo dalje uz brdo do pocetka Lijesnice. Kao i obicno upijismo u sebe ljepotu krajolika pred nama, orjentirismo se gdje je sta, pa poslije male stanke za drvenim stolom nastavismo kroz sumom zaraslu Lijesnicu i nadjosmo se u vjecno svjezoj i snagom nabojenoj sumi Kruskovca.

Putovanje je bilo ugodno, dan idealan, ne previse vruće, bas kao stvoren za pjesacenje. Na pocetku smo zaboravili ponijeti bocu za vodu, ostala nam u autu, tako da smo Josipu stalno morali objasnjavati da nema jos dugo do izvora. Ali, svako je morao ponesto zrtvovati na putu ka gore. Josip je morao izdrzati neko vrijeme bez vode, Mirko i

Novica su neko vrijeme bili zrtvama umora. Mirko je poslije to ovako opisao; "Kad smo krenuli imo sam brigu kako cu izaci uz Kracice, kad smo nabavili konja idem uz Kracice i pjevam Djul Zulejhu". Maric i Pavo su morali preuzet na sebe trenutke straha, off road straha, kad je u pojedinim trenucima izazovne voznje nebo jedino sto suvozac vidi.

Nas trojica laganim korakom konacno proporisimo po sredini Medvjedak i dodjosmo na korito vode Semizovine. Napismo se vode, podsjetimo se starih dana kada je pola planine svracalo na ovu vodu i gotovo sva stoka sa ove strane brda. Dok smo se zabavljali tu pored vode, sa druge strane nam u susret stize Pavo. Na pitanje kad su oni dosli on odgovori „Sad, trenutno... samo sto sam ja stigo do ovdje“ Dijelilo nas je jos sam par stotina metara do odredista. Zadržasmo se kratko sa njim tu, ja im svima pokaza jedan neobicna kamen na putu ka Hodzinoj njivi, koji mi je prosle zime pao za oko, te izadjosmo na zaravnjeni plato ispred nas.

S druge strane, po obroncima naspramstojeceg brda Karasovine pratili smo pognute berace borovnice zaposlene branjem. Planina je i ove godine krilila tamnoplavim plodovima. Tri prilike koje su petnaestak minuta iza nas upravo napredovale urezanim putem kroz Medvjedak, medjutim, nismo mogli identificirati. Ono naprijed u plavoj majici je mogo biti Miro, ono iza njega u crnom nikako nije mogao biti Novica a ona prilika na crnom konju nikako nije bio Mirko. I ako vec to jesu oni, odakle im konj?! Znaci nisu oni, zakljucismo i nastavimo preko Duvnjakovog do starog kucista pod niskim obroncima Tavancica.

Na samom zaravnjenju kucista zastadosmo Barona koji je vec uveliko dimio bistri okolis svojom vatrom, palivsi suhu smreku i pripremajući rostij. Sa njim je, okolo sebe nostalgicno razgledao Maric. Ponovo nas sve preplavi dobro raspolozenje i prisjecanje na proslost i gorstake koji su nekada uveliko krizali ovim terenima, njih i njihove hirovite prirode i iz istih tih nastale zgone, drame i zapleti. Odjednom, iza stare bukve sa zapadne strane kucista, izbi nasmijani Mirko na crnom konju. Za njim Miro i Novica. Dozivljaj je ovim trenom bio potpun. Svi smo isli razlicitim putevima, svi krenuli u drugo vrijeme a svi dosli u razlici od najvise pola sata gore. U principu, pored sveg ostalog lijepog i ugodnog na ovogodisnjem susretu, stimao je i ritam odvijanja dogadjaja. Nista nazor, nista na silu, sve opustano, najvećim dijelom spontano a opet tako vremenski skladno i doživljajno potpuno. Ne samo putovanje o kojem govorim nego uopćeno kompletan susret.

Rekose, kupili djogina usput, tocnije u Kadrinom Dolu od Djulaginih juniora. Gledali smo ih i komentirali s nevjericom, oni su medjutim imali vodonepropusno argumentiran „alibi“. Prodat ce ga, rekose, Iliji Bobaljevom za sto Maraka vise J. Ostadosmo tu dobrih pet sati, prohoda kud je ko htio, obidje „Njivu“... Pred mrak se ponovo spustismo dole u selo, nas sest sa stankom na Kracicima pred Djaferovom kućom. Jasno sa flasom, kahvom, harmonikom i ponovo dobrim raspolozenjem. Dva sata kasnije se ponovo sastasmo svi zajedno u Trnovcima, saznadosmo da su i zene imale svoje djirove, dvije na Bobovcu, ostale na misi u Sutjesci.

Ponedjeljak je osvanuo narocito suncan. Igralo se nogometa, zabavljalo, nikome se nije islo odavde, od kuce –kuci. Ipak, negdje pred vecer, pozdravismo se i nanovo ponovismo;

“ Ako ne prije, -onda sledece godine u Trnovcima“

Klaus